

Oh at kunne gå i kloster

En smukt illustreret kærlighedserklæring fra kompetente fagfolk til klosterparadiset San Cataldo.

Jes Stein Pedersen

Klosterhistorie. Bente Lange, Marianne Pade og Lene Waage Petersen med bidrag af Kurt Villads Jensen og fotografier af Jens Lindhe: San Cataldo – et adeligt nonnekloster på Amalfikysten.

Billedkunstskolernes Forlag, 272 sider, 275 kroner. Bogen kan købes gennem Foreningen San Cataldos Venner eller hos Bøger & Kuriosa, www.kuriosa.dk.

I byen Scala ved Amalfikysten i Italien ligger et af dansk kunst- og kulturlivs mest vidunderlige brohoveder: San Cataldo. Et forhenværende nonnekloster, der i mere end hundrede år har tjent som inspirerende refugium for skabende dan-

skere, som har haft brug for arbejdsro og fordybelse. Den frodige plet, som ligger på en skrånende bjergside med udsigt til Middelhavet, er for sine gæster et af tilværelsens gavmildste honningdepoter, og utallige er da også de små og store kunstneriske værker, som gennem årene har fået næring fra stedets svalende sødme.

I 'Omvej til kloster' (1983) skriver Klaus Ribbjerg: »Det er ikke muligt at give et ordentligt indtryk af den forskel mit indtog i klosteret gjorde på min sindstilstand (...) Den ene time tog den anden, døgn fulgte på døgn, og jeg faldt så fuldstændigt ind i rytmen, at man skulle tro, jeg havde boet på stedet i hundrede år».

Kristian Hvid og Vincenzo Sebastiano har tidligere udgivet monografier om San Cataldo med vægten lagt på den skønhed, øjet møder, og på selve refugiets tilblivelse, som skyldes Carl Wiinstedt. Han var en brystsyg student fra København, som i 1909 købte den daværende klosterruin for penge, han havde arvet. Han havde været på kurophold i Ravello, den fashionable kulturby, som ligger på bjerget over for San Cataldo.

På det tidspunkt havde klosteret allerede været et *casa diruta*, et sammenfaldet hus, i årtier. Sammen med ruinen og grundens 1.100 vinstokke, 18 pæretræer, 23 oliventræer, 25 ferskentræer, 37 figentræer, 6 piletræer, 13 blommetræer, 3 kirsebærtræer, 3 hasselbuske og

enlige bjerggask erhvervede Wiinstedt nogle gamle kasser fra kirkekrypten. De var fulde af knogler fra nonner, der havde boet i klosteret, og blev behørigt afleveret til kirken i kystbyen Atrani, som ligger neden for bjergene.

WIINSTEDET fik restaureret sin ruin, og få år efter begyndte de første gæster at besøge stedet. Han ville skabe et rekonvalescenthjem for folk, der ligesom ham, havde brug for at komme til hæfterne igen, men det var besværligt for syge mennesker at komme til San Cataldo. I stedet kontaktede Wiinstedt Videnskaberne Selskab, som han tilbød sit sted som testamentarisk gave.

Efter en verdenskrig og megen langmodighed fra de lærde herrers side endte det med, at foreningen San Cataldos Venner blev dannet i 1924. Med venforeningen, som stadig eksisterer, var stedets fremtid sikret, og det pragtfulde bogværk, som nu foreligger, er vokset direkte ud af samme kærlighed til stedet blandt dets venner, som Klaus Ribbjerg giver udtryk for.

Den nye bog supplerer den velkendte historie om San Cataldo med et dybt kig ned i klostrets omskiftelige fortid. Takket være fundet af helt nye skriftlige kilder i både Ravello og i Vatikanet (som det må have krævet betydelig detektivisk ildhu at finde) er det kommet for en dag, i hvor høj grad dagliglivet i klosteret var påvirket af de kirkelige myndigheder. Under modreformationen,

UDSIGT TIL INDSIGT. San Cataldo byder på ydre og indre ro. Og bogen om klosteret ved Amalfikysten har godt fat i den stemning.

Foto: Fra bogen

som var den katolske kirkes svar på protestantismen i Nordeuropa, blev biskoppernes kontrol med klostrene skærpet, og de udstedte strenge dekretter om alle aspekter af tilværelsen: måltider, klædedragt, ordenslivet i almindelighed.

Gennem årene forlod hundredvis af piger fra lokalområdet deres familier for at begynde et nyt liv i klosteret. De havde ry for at være fattige og fromme. Af et skrift fra 1596 fremgår det, at nonnerne ikke overholdt de foreskrevne regler. De holdt f.eks. ikke messe hver dag, men kun tre dage om ugen. Ikke på grund af manglende vilje, men fordi »deres fattigdom tvinger dem til at opretholde livet ved deres hænders arbejde».

TIL KLOSTERHISTORIEN, som er herligt detaljeret, kommer den spændende bygningshistorie, fremragende fotos samt fine kapitler om den overordnede egns- og kulturhistorie. Det samlede resultat er fornemt både hvad angår indhold og boghåndværk. Det her er en kærlighedserklæring fra passionerede fagfolk, som har villet sige tak for gennem årene at være blevet lutret af et steds helt særlige magi.

Historien om 'abbedissen på bjerget' og de sidste nonners forgæves kamp mod lukningen af deres lille jordiske paradisi i 1812, er spændende som en krimi. Kom igen, Dan Brown.

jes.stein.pedersen@pol.dk